Словата на стареца, като громъ, поразиха всичкитѣ.

Всичкитѣ оцѣпенѣли стояха, като затръпнали на мѣстата си, подъ впечатлението на послѣднитѣ извѣстия. Само слѣдъ нѣколко време тѣ се пораздвижваха и нейдѣ-нейдѣ се чуха гласове:

— Боже мой, боже мой! какво нещастие… а колко е тиха и неподвижна рѣката!

— Знайно е: и въ тихата рѣка дяволи се въдятъ гнѣздятъ — това е дагре поговорка… каза нѣкой.

И разни, разни разговори се ~~стигнаха чуваха~~ донасяха до ушитѣ ми.

Азъ стоялъ смаянъ и неподвиженъ. Предъ очитѣ ми като че се мѣрдаха, като ~~чернитѣ~~ сѣнки, ту на една, ту на друга страна хората, а и безмълвната и дълбокоскърбящата фигура на Дѣда Пенча, който сѫщо стоеше тука и неподвижно гледаше рѣката.

Всичко това ми се видя твърдѣ несносно и мѫчно. Азъ не можахъ вече да стоя тамъ. Главата ми тупкаше и горѣше, хладенъ потъ покриваше челото ми, а на гърдитѣ си чувствувахъ тяжестъ — и азъ се впуснахъ да бѣгамъ, да бѣгамъ по скоро отъ това страшно за мене мѣсто; не помня, какъ стигнахъ до кѫщата си, какъ се хвърлихъ, когато плачахъ като дѣте, на постелката си и какъ минахъ останалото време отъ нощьта — зная само, че чрезъ ~~само~~ шестъ недѣли слѣдъ това азъ едвамъ-едвамъ почнахъ да се оправямъ отъ най-страшната нервическа тежка болѣсть.